

HALF 6

9 mei 2017 - WijkSafari

Het idee.

Het begint lang van tevoren, 2 jaar, zo niet 3, met een idee. Dat idee dat bedenk je niet, dat idee valt je hoofd binnen, als je staat te douchen, of als je door de regen fietst, of in elk geval iets met water. Dat idee groeit met de tijd, en als de emmer van je hoofd vol zit, en het laatste druppeltje idee de boel doet overlopen, stroom je naar iemand toe, iemand die je kan helpen het idee tastbaar te maken, neer te zetten, bijvoorbeeld iemand met een theaterschool.

Dan ga je samen eten, of drinken, of allebei, dan vraag je er nog meer mensen bij, en iedereen waarmee je 's ochtends nog straalbezopen op, onder of aan tafel zit, daarmee sta je samen aan de rand van een nog veel grotere emmer, een grote pan met water, om met iedereen een soep in te maken. Een soep waarvan niemand nog weet wat dat moet worden, hoe dat gaat smaken. Alleen dat je allemaal samen de ingrediënten bent, de smaakmakers, waardoor dat water, dat idee, vorm gaat krijgen.

Je staat op de rand, telt af, en springt. En zoals de wijze Simon zei, dan moet je maar zien dat je het krijgt, moet je maar zien dat je het wint. Je gooit je ergens in zonder te weten waar het over gaat, waar het heen gaat. Je weet alleen maar dat je met rechtlijnig denken niet verder komt, en nooit kunt terugvallen op "dit ken ik al". Je gaat kopje onder, en alles stoot en schuurt en botst, en voor je het weet wordt je door iemand met open hart geattaqueerd, geconfronteerd, gefrustreerd, en uiteindelijk geaccepteerd.

En of het nou begint met het repareren van een fiets, of met een idee dat je binnenvalt: álle goede kunst wordt gemaakt doordat álle deelnemers de confrontatie aangaan. Niet bang zijn voor identiteitsverlies, maar met open hart elkaars werkveld binnenbreken, en gezamenlijk het héle werk met huid en haar in- én uitademen.

Jurriaan de Vos